

Sutvirtinimas

Sutvirtinimo sakramentas yra būtinas Krikšto malonei atbaigti ir užbaigia įvedimą į krikščionybę. „Sutvirtinimo sakramentu (pakrikštytieji) tobuliau sujungiami su Bažnyčia, praturtinami ypatinga Šventosios Dvasios jėga ir todėl dar labiau įpareigojami, kaip tikri Kristaus liudytojai, žodžiu bei darbu skleisti ir ginti tikėjimą“.

Sutvirtinimas padidina ir pagilina krikšto malonę. Jis mus tvirčiau suvienija su Kristumi, padaugina mumyse Šventosios Dvasios dovanų, tobuliau sujungia mus su Bažnyčia.

Pagal lotynų tradiciją tinkamas metas Sutvirtinimui gauti prasideda pasiekus „sąmoningą amžių“. Tačiau esant mirties pavojui, reikia sutvirtinti vaikus, net nesulaukusius to amžiaus. Sutvirtinamasis privalo išpažinti tikėjimą, būti malonės būklėje, turėti norą gauti šį sakramentą ir būti pasirengęs tapti Kristaus mokiniu bei liudytoju bažnytinėje bendruomenėje.

Pirminis Sutvirtinimo teikėjas yra vyskupas. Krikščioniui esant mirties pavojuje, Sutvirtinimo sakramentą jam gali suteikti kiekvienas kunigas.

Vyskupas ištisia rankas virš sutvirtinamųjų: tas gestas nuo apaštalų laikų yra Šventosios Dvasios dovanos ženklas. Drauge vyskupas meldžia išlieti Šventąją Dvasią. Sutvirtinimo sakramentas teikimas patepant šventąja Krizma kaktą uždedant ranką ir tariant žodžius: „Priimk Šventosios Dvasios dovanos ženklą“.

Sutvirtinimas kaip ir Krikštas, krikščionio sieloje įspaudžia dvasinį ženklą, arba neišdildomą žymę („charakterį“); dėl to šį sakramentą galima gauti tik viena kartą gyvenime.

(Pagal Katalikų Bažnyčios Katekizmą)

Sutvirtinimas yra vadinamas „krikščioniškosios brandos sakramentu“.

Todėl prieš šio sakramento priėmimą reikia pasitikrinti ir papildyti žinias apie krikščioniškojo tikėjimo tiesas. Šventosios Dvasios dovaną priimti dera tyra širdimi, todėl prieš priimant Sutvirtinimo sakramentą būtina atlikti Atgailos sakramentą.

Tikintieji turėtų labai atsakingai įvertinti savo nusiteikimą Sutvirtinimo sakramento atžvilgiu ir pasiryžti tolesniam augimui dvasinio tobulumo prasme. Sąmoningo amžiaus sulaukęs sutvirtinamasis privalo išpažinti tikėjimą, būti malonės būklėje, norėti priimti šį sakramentą ir būti pasirengęs tapti Kristaus mokiniu bei liudytoju bažnytinėje bendruomenėje ir pasaulyje.

Sutvirtinimo sakramento padariniai

Tradicija vieningai sutaria ir galutiniu Sutvirtinimo sakramento padariniu laiko Šventosios Dvasios dovaną. Žymė tėra ženklas šio pilnutinio padarinio atžvilgiu. Jeigu sutvirtinamasis savo nuodėmėmis nedaro tam kliūčių, per Sutvirtinimą jis gauna Šventąją Dvasią, kad Ji tikintįjį dar giliau išaknytų dieviškoje vaikystėje, tvirčiau suvienytų su Kristumi, tobuliau sujungtų su Bažnyčia, aktyviau įtrauktų į jos pasiuntinybę ir padėtų jam liudyti krikščioniškąjį tikėjimą gyvenime.

Bažnyčios tradicijoje gyva samprata, jog Sutvirtinimo sakramentas yra vertingas žmogaus dvasiniam gyvenimui. Kiekvieno pakrikštytojo įkrikščioninimas užbaigiamas Sutvirtinimo ir Eucharistijos sakramentais. Todėl tada, kai tikinčiajam gresia mirties pavojus, patariama, kad, prieš jam priimant Viatiką (šv. Komunija mirštančiajam), jis būtų sustiprintas Sutvirtinimo sakramentu.

Sutvirtinimo sakramento apeigos

Esminė Sutvirtinimo sakramento apeiga yra pakrikštytojo asmens kaktos patepimas šventąja Krizma. Sutvirtinimą teikiantysis (paprastai sakramentą teikia vyskupas) uždeda ranką ant sutvirtinamojo ir taria žodžius: „Priimk Šventosios Dvasios dovanos ženklą“. Liturginiuose šio

sakramento teikimo nuostatuose pageidaujama, kad apeigos būtų atliekamos šventiškai ir iškilmingai. Dalyvauti šiose iškilmėse kviečiami sutvirtinamųjų giminės, bičiuliai bei vietinės bendruomenės nariai, kad jie atstovautų visai Dievo tautai ir parodytų, kokius tikėjimo vaisius joje subrandino Šventoji Dvasia.

Sutvirtinimo globėjas ir vardas

Patariama kiekvienam sutvirtinamajam turėti Sutvirtinimo globėją, kuris, kaip vyresnysis brolis, jį atvestų ir pristatytų vyskupui, o paskui padėtų ištikimai vykdyti Krikšto pažadus ir saugoti Šventosios Dvasios dovaną. Siekiant išreikšti glaudesnę Krikšto ir Sutvirtinimo ryšį, pageidaujama Sutvirtinimo globėju (globėja) kviesti vieną iš krikštatevių. Jei globėju pasirinkti norima kitą asmenį, tai tas asmuo turi būti dvasiniu atžvilgiu tinkamas šioms pareigoms atlikti ir tenkinti šiuos kanonų teisės reikalavimus:

- būtų sulaukęs šešiolikos metų amžiaus,
- būtų katalikas, jau priėmęs Sutvirtinimo bei Eucharistijos sakramentą, gyvenantis pagal tikėjimą bei dabar prisiimamas pareigas, nebūtų suvaržytas kokios nors uždėtos ar paskelbtos kanoninės bausmės;
- nebūtų sutvirtinamojo tėvas ar motina.

Sutvirtinimo apeigų nuostatuose reikalaujama, kad sutvirtinamieji šalia Krikšto vardo pasirinktų Sutvirtinimo vardą, kuris turi būti šventojo vardas.

Kam Sutvirtinimo sakramentas teikiamas?

Sutvirtinimą gali ir privalo priimti kiekvienas pakrikštytas ir dar nesutvirtintas žmogus. Sutvirtinamasis turi būti pašvenčiamosios malonės būklėje, atitinkamai pasirengęs ir sugebęs atnaujinti Krikšto pažadus. Tam pasiruošti padeda parapijos katechetas. Sutvirtinimu atbaigiama Krikšto malonė; juo, kaip Krikštu, krikščionio sieloje įspaudžiama neišdildoma žymė, dėl to šį sakramentą galima gauti tik vieną kartą gyvenime.

Pasirengimas

Rengiami tikintieji nuo 14 m. amžiaus. Norintys priimti Sutvirtinimo sakramentą turi lankyti pasiruošimo užsiėmimus, kurie parapijoje prasideda rugsėjo mėnesį. Apie registraciją pranešama parapijos skelbimuose.

Per užsiėmimus aiškinamas Katalikų Bažnyčios katekizmas, gilinamasi į Sutvirtinimo sakramento prasmę, teikiamas malones, mokomasi liudyti Kristų savo aplinkoje.